

er ikke troligt, at Rusland, Østerrig og Preussen skulde forlange, at disse 38 landsforviste Dyrørere skulde hjemkaldes. Det kunde maaskee tænkes, at de ønskede dette om de i Decretet forstnævnte høitstaaende Personer; men det er ikke troligt, at de skulde forlange det for de Herrer Nielsen, Hansen, Lorenzen og hvad disse Personer iøvrigt hedde. Et Bidrag til at vise det ærede Ministeriums urigtige Argumentation er ogsaa den allerede fremhævede Paastand om, at Kongen var uberettiget til at have Stænderne. Ganske vist var og er han juridisk berettiget; Kongen havde for Grundlovens Indførelse ikke nogen juridisk Forpligtelse. Hvor Kongen havde nedlagt Løfter om, at Love skulde bestaae, f. Ex. i Anordningerne af 15de Jan. 1776, 5te Jan. 1813, 4 Juli 1818 og flere, samt navnlig i Anordn. af 28de Mai 1831 og 15de Mai 1834, — der var blot en moralsk Forpligtelse, mod hvilken der, som allerede berørt, stod en anden væsentlig moralsk Forpligtelse. Forandring er jo desuden skeet i selve Stænderanordningen, idet Hertzugen er berøvet sin Viril-Stemme, og Forandring er skeet i mange andre Forhold, hvorom Stænderne efter Bestemmelsen maatte høres, f. Ex. i den administrative Forbindelse mellem Slesvig og Holsteen; derimod har man blot aabnet Udsigt til det andet Hovedpunkt, Ophevelse af Forbindelsen ved Overappellationsretten. Der er fremdeles en anden Retning, hvori Kundgjørelsen maaskee er endnu farligere, nemlig den eensartede Udvikling af Slesvig og Holsteen i Modsætning til Danmark. Det er ikke blot, at de begge skulle have Stænder, og at disse Stænder vistnok efter samme Regler skulle have besluttende Myndighed; men de sbeordnes i det Hele stedse i Kundgjørelsen i Modsætning til Danmark. „Ministeren for Slesvig og Ministeren for Holsteen og Lauenborg er Os alene ansvarlig for deres Embedsførelse“; — de mange forskellige Sager, der nævnes som tidligere henhørende under flere Collegier, skulle nu „for Fremtiden vedtages af Ministeriet for Hertugdømmet Slesvig for detses Bedkommende og af Ministeriet for Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg for detses Bedkommende“; hvortil kommer endnu et Moment, som synes at antyde, hvorledes

Ministeriet i det Hele tænker sig netop et Slesvig og et Holsteen i Modsætning til et Danmark: — i det nærværende Ministerium finde nemlig vi ikke, saaledes som tidligere, tre Ministre for de egentlig danske Sager, men kun to, to Portefeuiller ere forenede hos een Minister, saaledes som om det var det Unskelige, at der skulde staae to danske Ministre mod en slesvigsk + en holsteensk og derhos fire sælles; det er en Henpegning paa, at Ministeriet just ønsker et Danmark paa den ene Side, coordineret et Slesvig + Holsteen paa den anden Side. — Charakteristisk for Ministeriets Argumentation er det fremdeles, at Premierministeren, dengang der blev anket over, at Provindsstænderne skulde erholve besluttende Myndighed, da udtalte, at vi dog vel ei vilde misunde vore Brødre de Frihedens Goder, vi selv have erholdt. Det er igjen en grundsaft Maade at dreie Sagen paa: — tilvisse misunde vi dem ikke Friheden, men vi misbillige, at de erholve Friheden paa en saadan Maade, under en saadan Form, at den er ødelæggende for Staten. Dersom man havde forenet begge Hertugdømmerne Slesvigs og Holsteens Stænder til en Heelhed, saa vil den ærede Minister vistnok indrømme, at vi vare berettigede til at anke over et saadant anerkendt Schleswig-Holstein; men hans Argumentation gælder jo dog accurat ligesaa godt paa en fri Forsætning af denne fordærvelige Art; ogsaa om den vilde han kunne udbryde: „Hvorledes, misunde I da Slesvig og Holsteen, at de erholve Friheden?“ — Iøvrigt er det heller ikke rigtigt, naar den ærede Minister fremstiller Sagen saaledes, som om det blot var os nordensfor Kongeaanen, der vare misfornøiede med disse Forhold. Det er overhovedet alle Danske, alle troe Undersaatter, som ere misfornøiede dermed, og det er fremfor Alt de Danske i Slesvig, som have Grund til at vare misfornøiede. Dette maa ikke, naar man taler om „Hertugdømmerne“, lades ude af Betragtningen. Det er i det Hele taget noget Gjennemgaaende i Kundgjørelsen og i Ministeriets Dyræden, at de ikke ganske vilde opgive Slesvig-Holsteinsen; de lokke og smigre for den, de tilbyde den Fordele paa de Danstes Beføstning; de